Број 27. Телефон бр. 1. Београд, Недеља 4. Јул 1904 год. Телефон бр. 1. Год. XXI.

БРОЈ 5 пара дин.

излази један пут НЕДЕЉНО са сликама

БРКА

ШАЉИВИ НАРОДНИ ЛИСТ

Цена је годишње: 10 дин. за 6 месеци 5 дин. за 3 месеца 2.50 дин. За иностранство годишње 20 дин. за 3 месеца 5 дин.

Власник ЉУБ. Ј. БОЈОВИЋ Обилићев венац БРОЈ 10

Рукописе и претплату моља слати на адресу: Уредништво „Брке“ Обилићев венац БРОЈ 10. БЕОГРАД

Рукописи се не враћају

Неплаћена се писма не примају

Београд

Ич не прија та Ђајина компанија

„БРКА“: Наш се Ђаја залуд ачи да Душана — Симеона — ал'онако може уортачи! Јест, ал таква фирма нова, не би била Србинова... Нема туна ни Србије-на, да с' из једне пије чаше. Што је некад било наше — опет мора бити наше... Јест мој Ђаја добро слуши, јер зато ти тегле уши!

Културно наслеђе Србије

ДИМА И СИМА

Дима: „Еле бре, магаре, зар истина да кје да се пишиш у сељачко странка?“

Сима: „Аха окјем да будем геџа. Некјем више да идим сос господа. Ја гласам за радекално слобода а носам слачица на легја. Ја гласам за дукат и цванцику а они ми привежу етно канта од четрдесет по сто, па зврчем како ваљевско жељезница от уско колосек. Па еле то право?“

Дима: „А зар мора баш да буди право?“

Сима: „Истина кажиш! кат би све било праву, от шчо би се правиле левчи?! Некјем виши да будим либералцу. Може човек да си ождребе чекајукји на њино акција. Некјем виши да будим ни напредњак, пошчо си броје само по три у туцу. Некјем виши да будим ни радикалцу због шчо се векј помотале све, па за меном није остало нишчо“....

Дима: „Знајите шчо?! да си пишиме у социјалист!“

Сима; „Их танке шен! То значе да носем црвено барјак и модро легја. Ја кје да идим у сељачко странка. Окјем да будим Геџа... Окјем да сејем па кје да ми никне!“

Дима: А шчо кје да сејиш бре!“

Сима: Окјем да сејим точкови па кје ми никну вагони. Елем благостање. Послу могу да си ортачем сос Пашикј да прајим ваљевско жељезница, или трамвај у Муртењица. Тебе кје да узмим за електрика да вучиш трамвај.“

Дима: „Нека вучи твоје деда, а не ја, магаре едно!“

Сима: „Какво деда? Ја несум имау ни оца а камо ле деда. Ја сум никло како парадајс. Него да говоремо ми от сељачко странка. Окјеш да се пишиш у Геџа?“

Дима: „Не, усрекје се ти!“

Сима: „Ама кје да догјеш временом па кје да молеш. Ми кје да будиме сила и ако си оно шашаво „Дневно Лист“ спрда глупо као да је побегло из сумашедне кукја. Чекај саму док ми направиме етно сељачко министарство. На чиновници ситни некје да дајиме плата, негу саму качамак, односно мамаљуга. На државно саветници кје дајиме по еден палдум. Окружно началници у саламура. Порезници..... Истина бре, шчо кје да прајиме сос порезници?“

Дима: „Ја мислим да ги пошљиме у Јапан, да купе ратно оштета за Руси.“

Сима: „Аја, не дам ги ја. Овде кје да седе они. иле кје да ги пошљем на пешкеш на они кој гији измислиу. Па... Ба... ба... Паметно свет измислио жељезнице, пампори, телеграф без конопцу, а ми сме измислели — порезници“...

Дима: Море, батаде кјораву послу, негу каже на меном, шчо има нову от иностранствујукје политика?“

Сима: От иностранствујукје политика нема ич ново. Само си чући да ји Куроки напуниу тур дубоки код Порт-Артура. Але о тој случајност кје да говореме у идукје наше седница. Сат изволте код наше познато плот да си изљубиме клот. Имаш ле бре, а?“...

Дима: „Аха, то си зна... Елем до вигјене. Знајите, издало ме стрплење. Дулусос драго моје мушко“...

Сима: Со смнатаћи“.....

Писмо с оног света

VIII

Док сам ја седећи на столици премишљао о свима догађајима у моме животу од ране младости до позне моје старости, дотле је Свети Созонтије прелиставао неку грдну књижурину и из ње вадио неке ситне белешке, Ту прилику употреби Пера Божовић те ми дошану: „Пракљача кажи слободно све, небој се, ништа ти неће бити.“ У том протекоше и десет минути датог ми одмора за размишљање. Ја устадох са столице и отпочех:

— Светитељу, кад сам био млад, трешњу, вишњу, кајсију, јабуку, и т. д. пре сам ја набрао но газда чији је био воћњак.

— Јеси ли и ти имао твој воћњак?

— Нисам Светитељу.

— Јеси ли крадено воће продавао?

— Нисам, но сам с мојим друговима на равне части делио и јео.

— Јеси ли пре но што си отишао да крадеш, тражио од сопственика да ти да мало воћа.

— Јесам, али он ни да се осоли.

— То ти се онда та грешка праштa, а за олакшавајућу околност служи то, што украдено воће ниси продавао но делио с друговима и што си раније на леп начин тражио, а он ти није дао.

— Хвала Светитељу што ми ви праштате, али онај чије је било воће није ми опростио, јер једном кад ме је ухватио у воћњаку, тако ме је душмански тукао да ми још и данас чини ми се бриде леђа од оних батина.

— Како се звао тај што те је тукао, и где му је била башта?

— Ђорђе Грк из „Косовске улице“ али он је одавно већ на овом свету.

— Божовићу, касније ћеш известити Управу воћарског расадника, да Ђорђу закрати улазак у врт и брање воћа за два месеца од данас.

— Разумем! одговори Божовић.

— Сад Пракљача причај даље шта је било.

— Неколико пута кажњаван сам због коцкања.

— Зар је тако развијена коцка у Србији.

— Од краља Милана па на даље готово све се коцкало а жене су већ загрдиле са Фриште — Фире. Само штовелику господу полиција никад не кажњава, а фукара као што сам ја Сава Лорд и т. д. увек страда.

— Јеси ли још кад год осуђиван.

— Јесам, кад је био либерални збор на Булевару, радикали су ми разбили главу, и и још ме осудили на пет дана затвора.

— Те партије ће напослетку Србима главу појести. Сад ми реци јеси ли кад год још што крао сем воћа?

— Мени се чини да нисам.

— Присети се.

— Светитељу, верују не памтим.

— А кад си крао бројеве новина појединим вдасницима.

— Сад се сећам,

— А зашто си то чинио?

— Светитељу, ја сам на великој пијаци у непосредној близини „Хотел Македоније“ продавао качкаваљ, сарадници свију оних листова које сам ја продавао долазили су код Македоније“ на пиво, и сваки је од њих штрпнуо по мало качкаваља, а никад нису плаћали. Кад сам тражио од власника листова, одговарали су ми: немој давати. Ја сам био сирома човек и смислим да неће бити греота да и ја у место сто броја здипим сто петнајест, те да на тај начин наплатим качкаваљ, а то је по нашим грађанским законима дозвољено и назива се конпензација.

— То се, Пракљача, каже пребивање дуг за дуг.

— А у грађанском закону предвиђено је у § 903. тако ми је причао свршени правник Аца Бас.

У деветом писму Брко саопштићу ти шта је даље било.

твој некадашњи
продавац новина
Тодор Пракљача

Лакосно.

Прва глумица: „Видиш, Зорка је почела да добија најтеже улоге!“

Друга: „Е, па зашто има деведесет кила. Може их носити!“

Сигурно средство.

— „Реци ми молим те, како си могао сазнати колико тачно има година госпођица Мица, кад њени то брижљиво крију?“

— „О! са свим просто! Обратио сам се њој самој и обећао сам јој за сваку њену годину по једну стотинарку!“

ПОДЛИСТАК

Цинцарин и Јевреjин

—

— Па кад нећеш, а ти као што ти мало пре рекох узми твој капитал па срећан ти пут.

— Имаш ли ти кога паметнијег код куће од тебе.

— Дал ја имам паметнијег или не, то је моја ствар, али да ти мораш или пристати да купимо свиње или иступити из радње то је сигурно као што је два и два четири.

— Кад би кључеви од касе били код тебе, то би ти можда и могао известити али шта ћеш кључеви су код мене.

— Не заборави да ће кадија који није Јевреjин ову ствар пресудити.

— Само пази да код кадије не извучеш ти дебљи крај.

— Ако се ти Мордахај не кајеш ја се кајати нећу.

— Хоћеш да ме направиш свињарским трговцем, а ја на то не пристајем, па ја још да се кајем, није те срамота, него гледај да се што пре торњаш из радње док мом стрплењу није дошо крај.

— Е гле ти поштењаковића, а о мом стрплењу ти не водиш рачуна. Срам те било,

— Срам нек је тебе, који хоћеш на кајишарски начин да ми отмеш мојe крваво стечену својину.

— Док сам ја спавао по њивама, сеоским механама и т. д. дотле си се ти башкарио са твојом Ревеком по меким душецима. И сад ја који сам се злопатио само да што више зарадимо испадам кајшар,

— Зато што сам нашао прилику да зарадимо а ти нећеш, ако сам ја у овој прилици кајишар, онда већег лопова нема од тебе јеврејска хало.

— Лопов си сам.

— Ја имам доказа да си лажне књите водио.

— Гле ти Бундеве, сад кад нећу да радим са свињама са којима није до данашњег дана радио ни један Јевреjин, зовеш ме лоповом, Знао си ти промућурни Цанцарине у напред да ја нећу никад на то пристати, па си мислио ево прилике да га се курталишем, и да му смотам ћар али ти та пушка неће упалити. Ако сам лажне књиге водио што одма ниси изашао с правом фарбом на среду па да на основу тога тражиш разортачење, но си с планом — измислио куповину свиња, а знао си у напред да ја на то нећу пристати.

Кад је Бундева приметио да је Мордахај прозрео у његове планове он рече:

— Ако си ти убеђен да сам ја доиста с мојим предлогом да тргујемо са свињама ишао на то да тебе изиграм, ево ја пристајем да ми даш мој капитал и половину од ћара па да одма иступим а ти остани и даље па води радњу.

Жао ми је Ћир Бундева ако то не може да буде, јер сам се ја себи заветовао да с тобом донде ортакујем док ме Бог не позове на онај свет.

(наставиће се)

Културно наслеђе Србије

Нов телеграм с бојног поља

Сад баш стигле вести „фриште,“
Хтео Того да јуриште
На тврђаве Порт-Артура.
Ал' га тамо тако биште,
Да још не мож' да обрише
„Нешто врућe“ — око тура.

У Токију сузе лију
И Микаду перчин брију
Што ј' Куроки страдо туна;
Што га Руси тако бију
И што су му жуту шију —
Обријали без сапуна.

Сад се лепе наде руше...
Чудно им се плундре пуше
А Микадо сузе лио;
На се гуше, плундре суше...
Јер од неког чудно чуше —
Да ће Руси у Токијо...

Мили знаци, чудне језе
За жућове јапанезе
Од мака су сада мањи.
На сад уче ко за „мезе“
Да певају уз лепезе:
„Боже силни царја храни!“

Још док стигне нова флота,
Па кад стане да их мота.
Запамтиће руске мотке...
Па кад Руси једном кликну,
И Микаду кад подвикну:
„Сукин сине... камо вотке?!!“

Куропаткиновић.

Да помери памћење

„Молим те, врати ми тих 3.80 дин., јер не могу да памтим тако мале суме!“

— „А ти ми дај још 50 динара, па ћеш све свакако памтити — како си био луд!“

Страдао

До сад се говорило страдао ко Јанко на Косову, а од сад ће се говорити страдао ко онај водовођија на копању водовода код „Девет Кочијаша“.

М.

Разлика

Триша: Каква је разлика између велосипедисте и каваљеристе.

Глиша: Код велосипедисте је коњ одозго, а код каваљеристе је одоздо.

Господа дечурлија

— „Шта се ви то играте децо?“

— „Играмо се рушење цркве, а узели смо малог Аџу за проту, па ето као стручњак само се обрукао, јер није у стању да је сруши.“

Из касарне

Наредник: „При сутрањој паради дефиловаће се пред господином генералом, и сваки нека при пролазу парадним маршом само у њега гледа. Да се није усудио нико да гледа у г. пуковника или г. капетана, или у мене или другу коју будалу, но право у господина генерала, јесте ме разумели?“

Неспоразум

Г-ђа: „Можете мислити моја ћерка вреди за две девојке.“

Господин: „Зар је већ толико стара“.

Клевета је као лажан новац, ја га не купујем сам, али га протурам даље.

Свашта ко на вашару.

— Ко не може да спава, најбољи му је лек да чита „Општинске Новине“, наће одмах запети.

Клевета је што и лажан новац. Један га кује а стотину њих протурају.

— Знатели зашто пекари никада не једу врхове од кифли?..

Зато, што онда — неби могли да продаду кифле!.....

— При женидби је најбоља ствар мираз а најгора — пуница.

— Неки досетљиви апотекар, овако је анонсирао прашак противу инсеката: „прашак противу стеница и — домаћих пријатеља!“... Кажу да га је добро продао.

— Кажу да је приликом пожара Мишхове фабрике у Параћину, била тако јака топлота да сад вагонима износе печене цигерице.

— Г. Света Симић иде за посланика у Софију. Да нема и тамо какав српски манастир?

— Волео бих да знам како се презивао г. Јаша Продановић, пре него је отишао у радикале...

— Ономад смо имали прилике да видимо једно чудо — Босанце што — певају!!!

Амица.

„Малом Журналу“

О зевзече!
Ти ономад „Брки“ рече:
„У сељаке он утече
Куга у свој род!!!“...
Виш' ти риту како с руга..
Сад му је сељак куга!
Не ваља му сад.
Ах' та куга косу носи
И она ће да поноси
Сав тај такав гад...
Пази добро, ја ти реко.
Тај час није пре-далеко....

„Брка“ с. р.

Погреши пут.

Он: „Госпођице, смем ли вас отпратити до куће?“

Она: „Не, не... хвала вам!“

Он: „А зашто, молим?“

Она: „Зато, што кад год сам такве понуде примила, никад нисам отишла својој кући“.

Израчуната

Прва: „Знаш ли да је Олга верена?“

Друга: „Е! А с ким?“

Прва: „Са њеним првим љубавником!“

Друга: „Уф, до ђавола. Тај мора да је већ страшно матор?“

Сигуран лек.

Жена: „Но, то милованье наше собарице и нашег собара, не могу више да трпим!“

Муж: „Натераћемо их да се венчају и онда ће све престати!“

Из суда.

Судија (кривцу) „Што не признаш да си убио Јанка, кад то два сведока очевидца потврђују?“

Кривац: „Њихова сведоџба не вреди, јер ја имам 20 сведока који то нису видели!“

Интересантна правила.

У некој школи играња на Зереку, стоје на зиду правила у којима између осталог стоји и ово: „Ко није платио улазак, нема права да чита ова правила!“

„Свети Живко“

Каташета. „Наука нас учи да је сваки дан посвећен неком свецу. Него, шта бива са свецем који пада 29. Фебруара? у преступној години? Где се он дева у простим годинама? кад фебруар има само 28 дана?“

Ђак: „29-тог фебруара пада Свети Живко. Пошто њега нико не слави, то је он преведен у резерву с тим, да се сваке пете године позива на вежбање у календарима!“

Искрен одговор.

Васа: „Чујеш Таco, врати ми дуг. Није право да те толико чекам!“

Таса: „Е, па када би све било право од чега би се правиле левче!“

Леп одговор.

Један писар срески који је био шнајдер, отпуштен из службе дође у Београд. На улици га нађе неки порезник који је у своје време био шеширџија, па га упита: „Шта, ти си дошао да се пресвучеш?“ — „Да“.. одговори писар: „Све сам оделo већ удесио, само ми још фали један шешир!“

Палилулска граматика.

Ревизор: „Јел те, учитељу, што ваши ђаци говоре све на „ги“ — „га“ „гу“..

Учитељ: „А шта ги ја знам? Ја ги учим, учим, па не могу да ги научим!“

Нешто из Зологије

Пацов... Пацов, па био он званичан или не званичан, врло је корисна домаћа животиња. Без пацова не може бити ни приватна кућа, ни држава, ни општина, а најмање — општинска трошарина. Једино где их нема то је диспозициони фонд. (јер је већ поједен.) До скора се држало да он спада у штеточине, али пошто је Алекса Ратарац доказао да му ни један није кукурисао у земљорадничком савезу, то се она сложила на зечеве. Ова корисна животиња води своје порекло од радикала, не зато што нема гаће, већ зато трчи на масан залогај као радикали у државни савет.

Магарац. Држало се до скора да је то врло питома животиња. Али ту скоро један из „Самоуправе“ почео је јако да баца чифтета на абецију „Брку“ У Митолошко доба, било је народа који су га обожавали а данас се ни мало о њима не води рачуна. Ето, г. Пашић правећи дипломатски указ, није ни једног узео у дипломацију и зато ће — Света Јакшић да и даље уређује „Штампу“

Пас. Паса има разних фела. Од пудлица до — цукела. На пример онај из „Дневног Листа“ што режи на „Брку“, мора да је неки булдок из Швајцарске или његова утиња. Већ за оног из „Самоуправе“, зна се да се Самсов најобичније врсте. Да му човек привеже канту о реп, једва да би се задржао до „Дечана.“

Зец. Овај шумски разбојник не само што је оглашен за штеточину, већ ће га начелство окр. Пожаревачког да огласи и за ајдука, и онда, тешко њему ако се не преда начелнику омољском, Достанићу...

Наставиће се. (Кад се састане народна скупштина, само ако она не настави још што на тај мали прилог од 40 од сто.)

Др. Гргечевић.

Успокојене

Саветниковица: „Како си ти девојко смела дозволити да те мој муж пољуби?“

Служавка: „Али госпођо молим вас, ја сам господину одма скренула пажњу, да се он сад тиме законски обвезује да вам купи онај бриљантски огрлицу, коју ви већ толико времена од њега тражите да вам је купи“.

Културно наслеђе Србије

Залуд мука што се чука

Културно наслеђе Србије

„БРКА“: Залуд мука, све бадава што се чука. Пресушило старо буре, на све стране лажи цуре, и кад први обруч спадне, буре ће се да распадне. Ове чуке, ове лупе, то је само: Сеци уши, крпи..... ногу..

Власник Љуб. Ј Бојовић. Штампа Народна Штампарија бр. 10. уређује и одговара Васа Ђема.

БЕОГРАД